

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci

žalobce: **XY a.s., IČO:**
se sídlem
zastoupený Mgr. Alešem Rádlem, advokátem
se sídlem Praha – západ, Černošice, Zvonková 2126

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2016 č.j. MHMP 205524/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního ze dne 10. 4. 2015 č.j. P4/041953/15/OST/LAAD (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“). Rozhodnutím stavebního úřadu byla zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění dočasné stavby nazvané „1 ks jednostranného prosvětleného reklamního zařízení o rozměrech 12 x 14 m“, na horní štítové stěně objektu č.p. 1664 v ulici Sdružení 1, Praha 4 –Nusle (dále jen „žádost“).

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný stručně zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem prvního stupně a připomenul nosné závěry odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Uvedl, že funkčnímu využití polyfunkčních území ve smyslu vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy (dále jen „vyhláška č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy“) musí odpovídat způsob jeho užívání a zejména účel umísťovaných a povolovaných staveb. Stanovení přípustného a nepřípustného využití plochy v územním plánu nemůže postihnout veškerou variabilitu záměrů v území. Mimo staveb a zařízení, jejichž funkce je u jednotlivých monofunkčních ploch a polyfunkčních území v textu vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy uvedena, existuje i velké množství dalších staveb s dalšími funkcemi, které nejsou zahrnuty mezi územním plánem výslovně jmenovaná funkční využití (např. stavby oplocení, některé opěrné stěny, přístřešky pro komunální odpad, stavby pro reklamu, některé stavby na pozemcích rodinných domů, které tvoří doplňkovou funkci rodinného bydlení, stožáry pro vlajky vyšší než 8 m apod.). Tyto stavby sice nejsou v obsahu vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy slovně uvedeny mezi vyjmenovaným funkčním využitím, avšak jejich umístění formou územního rozhodnutí nebo formou souhlasu vyžaduje stavební zákon. Z uvedeného vyplývá, že v případě posuzování stavebních záměrů výslovně neuvedených ve výčtu pro jednotlivé funkční plochy ve vyhlášce č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy je nezbytné posoudit jejich slučitelnost s hlavním využitím území, stanoveným Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy (dále jen „ÚPn“). Tato vzájemná slučitelnost funkcí staveb musí být prokázána s ohledem na charakter území zejména z důvodu omezení střetů vzájemně neslučitelných funkcí. V případě umístění takové stavby musí být v procesu územního řízení žadatelem prokázáno přezkoumatelným způsobem, že navrhovaná funkce stavebního záměru je kompatibilní s hlavními funkcemi staveb ve funkční ploše a že nesnižuje kvalitu prostředí dané lokality. Stejnou povinnost má stavební úřad v případě umístění takové stavby. Z obsahu předloženého spisu bylo zjištěno, že problematika slučitelnosti uplatněného stavebního záměru není v obsahu žádosti zdůvodněna. Žalovaný se ztotožnil se správním uvážením stavebního úřadu, že stavba pro reklamu – LED obrazovka navrhovaných rozměrů, jejíž jas by musel být trvale nastaven na 13 % jejího maximálního světelného výkonu, jak vyplývá z doložené světelné technické studie, není v daném místě v souladu s funkčním využitím lokality jako území všeobecně obytného. Z obsahu doloženého podkladového závazného stanoviska odboru dopravních agend MHMP vydaného pod sp. zn. S-MHMP 1153183/2014/ODA-O4/SI ze dne 22. 9. 2014 (dále jen „závazné stanovisko“) vyplývá, že uvedený dotčený orgán veřejné správy nemá k záměru LED obrazovky námitek (nikoli, že souhlasí), že *„pokud si to ochrana a zájmy komunikací vyžádají, bude stavba žadatelem odstraněna bez nároků na úhradu“*. Žalovaný konstatoval, že jde o zcela irrelevantní a do podmínek územního rozhodnutí nezpracovatelnou podmínku. Stejně tak jsou nezpracovatelné podmínky, že *„LED obrazovka bude využita pouze k prezentaci krátkých obrazových sekvencí jednoduchého obsahu s omezením textu a podílu bílé plochy, nebude skokově měnit jas“*, dále že *„intenzita svítivosti LED obrazovky bude regulována dle světelných podmínek okolí a intenzita světla bude v souladu s intenzitou osvětlení v dané lokalitě“*, a že *„LED obrazovka nebude oslňovat ani jinak ovlivňovat účastníky silničního provozu“*, neboť kontrola plnění takových podmínek je následně de facto nesplnitelná. Z obsahu závazného stanoviska dle žalovaného jednoznačně vyplynuly pochyby dotčeného orgánu na úseku dopravy o vhodnosti a správnosti takového umístění, a proto nelze závazné stanovisko hodnotit jako jednoznačné

kladné. K namítanému stanovisku OŽPAD ÚMČ Praha 4 jako silničního správního orgánu pak žalovaný uvedl, že se jedná o vyjádření správního orgánu na úseku dopravy a nikoli o závazné stanovisko. Jde pouze o podkladové vyjádření, jehož závěr vychází ze znalosti místa, nicméně stavební úřad nepochybil, když k obsahu tohoto posouzení při svém rozhodování nepřihlédl. Žalovaný rovněž přihlédl k obsahu doložené technické studie vlivu světelné reklamy č. 602/2016, zpracované 3. 12. 2014 Ing. T. S. (dále jen „technická studie“), ze které vyplývá, že navrhovaná stavba pro reklamu při plném výkonu jednoznačně nevyhovuje požadavkům ČSN EN 12464-2; těmto požadavkům by vyhovovala pouze za předpokladu, že její kapacita jasu bude významně snížena na 13 % jejího maxima. Žalovaný uzavřel, že navrhovaná stavba pro reklamu – LED obrazovka je při vyšším výkonu v rozporu s čl. 60 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“), neboť je svým možným výkonem (jasem) způsobila ohrožovat bezpečnost silničního provozu na přilehlých komunikacích a obtěžovat okolí světlem.

3. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce konstatoval, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) i správní řád.
4. V prvním žalobním bodě namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí stavebního úřadu v části, ve které stavební úřad argumentoval rozporem stavby s územním plánem z důvodu, že tento typ stavby není v územním plánu uveden. Tato argumentace by znamenala, že všechny stavby, které jsou mimo měřítko územního plánu, by byly s územním plánem v rozporu. Podle žalobce je důležité si položit otázku, k čemu bude stavba pro reklamu sloužit. Obecně platí, že reklamní zařízení nebo stavba pro reklamu může sloužit k propagaci podnikání žadatele nebo k propagaci jiných subjektů, výrobků nebo událostí, a to za úplatu. Předmětná funkční plocha je polyfunkční a podnikání v reklamě zde není vyloučeno. V dané ploše je několik podobných zařízení, které slouží k propagaci. Navrhovaná stavba pro reklamu je doplňková stavba k stavbě hlavní (hlavní funkcí stavby, na které je stavba pro reklamu umísťována, je administrativní/veřejná správa), která může propagovat obchodní zařízení, kulturní akce, výrobky atd., tedy funkce, které jsou slučitelné s funkcí uváděnou územním plánem. Argumentaci stavebního úřadu, která nepřímě směřuje k tomu, že žádost je v rozporu s § 90 písm. a) stavebního zákona, je dle mínění žalobce nutno odmítnout jako nepřezkoumatelnou, protože stavební úřad nedoložil, v čem má být záměr žalobce v rozporu s územním plánem.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že uvádění technické studie a vyjádření PhDr. V. R. do odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je irelevantní s ohledem na to, že stavební úřad neprokázal, že by tyto podklady byly důvodem zamítnutí žádosti. Jestliže sám žalobce doložil technickou studii, lze předpokládat, že bude stavbu užívat v souladu s touto studií. Stavební úřad má možnost na základě této studie zezávaznit regulaci výkonu svítivosti uvedenou v technické studii, kontrolovat následné užívání stavby v souladu s vydanými povoleními a případné nedodržování těchto povolení sankcionovat. To, že si žalobce navrhl stavbu pro reklamu, která bude využívána jen z 1/5 svého maxima, nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti. Omezení výkonu svítivosti navržené žalobcem nemůže být skutečností, která způsobuje, že záměr žalobce je v rozporu s územním plánem. Pokud by stavební úřad žádosti vyhověl a stanovil by žalobci podmínky, pak by

odkaz na irelevantnost těchto podkladů byl přiléhavý. Stavební úřad není rovněž nadán, aby povoloval konkrétní typ výrobku, byť je žalobcem navrhován. Jeho povinností je stanovit objektivně měřitelné a zjištěitelné parametry pro konkrétní záměr. Bylo by absurdní, aby žalobce musel například žádat stavební úřad o povolení změny stavby před dokončením, když by namísto navrhovaného zařízení, které se díky délce povolovacího procesu přestalo vyrábět, chtěl nainstalovat jiný typ zařízení s technickými parametry, které jsou v souladu s vydaným veřejnoprávním titulem.

6. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že silniční správní úřad má stanovit, zda záměr je v rozporu s veřejným zájmem. Pokud záměr není v rozporu s veřejným zájmem, nenáleží mu bránit povolení záměru. Silniční správní úřad výslovně neuvedl, že je záměr v rozporu s veřejným zájmem na daném úseku, jeho vyjádření, že „něco nedoporučuje“, je nepřezkoumatelné.
7. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že obecná proklamace stavebního úřadu, že *„umístěním a realizací záměru mohou být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem nebo zvláštními právními předpisy“*, není v rozhodnutí řádně odůvodněna. Je též v rozporu s Ústavou, když správní orgán omezuje právo žadatele na realizaci jeho záměru jen na základě naprosto neurčitěho konstatování. Bylo by absurdní, kdyby stavební úřad zamítl žádost o umístění a povolení pozemní komunikace jen proto, že se dá předpokládat, že na této komunikaci nebudou řidiči motorových vozidel dodržovat zákonem nebo na základě zákona stanovenou rychlost. V tomto případě stavební úřad postupoval tak, že s ohledem na naprosto nejasné důvody konstatoval něco, co jasně neprokázal. Stavební úřad nekonkretizoval, čím záměr žalobce ohrozí zájmy chráněné stavebním zákonem nebo zvláštními předpisy a které veřejné zájmy chráněné uvedenými právními předpisy budou ohroženy. Postupoval tak v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu, a tím i v rozporu s § 3 správního řádu.
8. V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že v případě, že by dokumentace byla v rozporu s OTTP, měl stavební úřad vyzvat stavebníka k doplnění této dokumentace. Namísto toho na základě doplněné dokumentace provedl řízení a záměr zamítl. S odkazem na § 50 odst. 2 a § 45 odst. 2 správního řádu žalobce poukázal na povinnost stavebního úřadu vyžadovat, aby žádost obsahovala dokumentaci stanovenou stavebním zákonem, resp. prováděcím právním předpisem. Stavební úřad nemohl vycházet z dokumentace, která je v rozporu s právními předpisy nebo trpí jinými vadami. Správní úřad měl konstatovat, že záměr je v rozporu s konkrétním veřejným zájmem a doložit v čem, nebo měl žalobce vyzvat k doplnění žádosti o podklady, které je žalobce povinen doložit k žádosti. Správní úřad nesprávně konstatoval vadu žádosti, přičemž tuto vadu odvíjí od stanoviska silničního správního úřadu. Správní úřad si neopatřil žádné vlastní podklady ve smyslu § 50 správního řádu, aby prokázal nesoulad záměru žalobce s veřejným zájmem.
9. V šestém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se nevypořádal s námitkou stran nesouladu záměru s územním plánem. Pokud měl žalovaný za to, že žádost nebyla úplná, měl tuto věc vytknout stavebnímu úřadu. Žalobce původně žádal o územní souhlas a ne o územní rozhodnutí, protože se v podstatě jedná o „přichycení velké obrazovky na stávající zeď“, kdy záměr nepřesahuje výškově ani půdorysné ohraničení stavby. Argumentace žalovaného, že dokumentace žalobce neobsahuje posouzení souladu s územním plánem,

nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti. Žalovaný se ztotožnil s názorem stavebního úřadu, že záměr je v rozporu s územním plánem, aniž by argumentoval, v čem vidí tento rozpor. To, že navržená stavba pro reklamu bude využita jen 1/5 výkonu (což si sám žalobce navrhl), nečiní tuto stavbu rozpornou s územním plánem.

10. V případě, kdy se dotčený orgán vyjádří tak, že nemá námitek a stanoví podmínky, nelze to chápat jinak, než že souhlasí za předpokladu splnění určitých podmínek. Není věci žalobce, aby zkoumal splnitelnost a správnost závazného stanoviska, pokud jeho podmínky nejsou zapracovány do výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Stavební úřad má možnost rozporovat závazné stanovisko postupem podle § 4 odst. 8 stavebního zákona. Důvodem pro zamítnutí žádosti nemůže být to, že dotčený orgán vydal pro řízení v první instanci závazné stanovisko, jehož podmínky se podle žalovaného nedají zapracovat do rozhodnutí ve stavebním řízení. Svítivost je měřitelná a uvádí se v jednotce kandela a není věci žalobce, že žalovaný ji nedokáže změřit. Lze stanovit maximální svítivost stavby pro reklamu pro denní a noční dobu. Dotčenému orgánu nepřísluší fabulovat, zda je něco vhodné nebo nevhodné. Má se pouze vyjádřit, že souhlasí se záměrem nebo že souhlasí se záměrem v případě dodržení určitých podmínek, které musí odůvodnit, nebo že nesouhlasí se záměrem, protože je záměr v rozporu s veřejným zájmem, který musí konkretizovat.
11. V sedmém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou týkající se stanoviska silničního správního úřadu, když nikterak nekomentoval správnost či nesprávnost využití tohoto stanoviska v rozhodnutí stavebního úřadu.
12. V osmém žalobním bodě žalobce namítl, že stavební úřad nekonstatoval, že záměr je v rozporu s čl. 60 odst. 1 OTPP. Žalobce doložil, za jakých podmínek nebude jeho záměr v rozporu s veřejným zájmem. Byl to právě podklad žalobce, který stavebnímu úřadu mohl umožnit stanovit přípustnou svítivost stavby pro reklamu. Argumentace žalovaného je absurdní, pokud uvedl, že při vyšším výkonu bude záměr žalobce v rozporu s čl. 60 odst. 1 OTPP. Je to stejně absurdní, jako kdyby žalovaný prohlásil, že vozidlo, které má motor o velkém výkonu, nepovolí do provozu na pozemních komunikacích, protože při vyšším výkonu by mohlo jet rychleji, než je povolená rychlost. Žalovaný se tedy nevypořádal s otázkou souladu záměru žalobce s čl. 60 odst. 1 OTPP, v napadeném rozhodnutí není žádný důkaz, který by prokazoval, že záměr při dodržení svítivosti podle dokumentace (studie), kterou opatřil žalobce, je v rozporu s uvedeným ustanovením OTPP.
13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na svém posouzení, ve kterém se ztotožnil se správním uvážením stavebního úřadu, že navrhovaná stavba pro reklamu s nepřípustným výkonem by byla v rozporu s cíli a záměry územního plánování, zejména s charakterem SV – všeobecně smíšené.

Konstatoval, že navrhovaná stavba s takovou kapacitou svítivosti, kterou disponuje, nesplňuje hodnoty stanovené pro osvětlení a oslnění v okolí (regulace světelného smogu) stanovené ČNS EN 12464-2 pro městská centra. Jak vyplývá z technické studie, vypočtená vertikální osvětlenost roviny fasády nejbližšího obytného objektu, který je vzdálen od navrhované stavby 104 m, by splňovala normové požadavky za předpokladu, že jas předmětné LED obrazovky by byl snížen o 77 % jeho světelné výkonnosti, tedy na

pouhých 13 %. V podmínkách územního rozhodnutí nelze omezit intenzitu jasu. Z důvodu absence právní úpravy týkající se problematiky světelného zatížení (smogu) není ani zřejmé, který dotčený orgán veřejné správy by byl příslušným ke kontrole intenzity skutečně nastavené svítivosti. Stavba, která nesplňuje požadavky pro dané území stanovené pro ochranu před negativními účinky světelného smogu, je v rozporu s charakterem území, tedy nesplňuje požadavky ustanovení § 90 stavebního zákona. I z obsahu vyjádření PhDr. V. R. vyplývá nezbytnost redukce svítivosti navrhované LED obrazovky, navíc je zde uveden požadavek regulace obsahu informace a barevného provedení vysílaných údajů, a toto vyjádření tedy nelze hodnotit jako kladné. V územním rozhodnutí nelze v podmínkách pro umístění stavby stanovit obsah či barevné ztvárnění vysílaných informací. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalobce, že stavební úřad má stanovit objektivně měřitelné a zjištěitelné parametry pro konkrétní záměr jako stanovení maximální svítivosti v kandelách.

14. Shodně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že stanovisko silničního správního úřadu není závazné stanovisko, nýbrž pouze vyjádření. I z tohoto vyjádření však vyplývá nesouhlas silničního správního orgánu z důvodu nebezpečí ovlivnění účastníků silničního provozu navrhovanou stavbou.
15. K žalobní námitce označené jako „rozpor s § 90 písm. c) stavebního zákona“ žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je vyjádřena správní úvaha žalovaného o vhodnosti navrhované LED obrazovky v daném území, a to ve vztahu ke stanovenému funkčnímu využití území a k požadavkům uvedeným v ustanovení čl. 60 odst. 1 OТПP.
16. Text „Projektová dokumentace není v souladu s čl. 60 odst. 1 OТПP“, který je uveden na straně 3 rozhodnutí stavebního úřadu, není dle žalovaného formulačně správný, neboť v souladu s uvedeným ustanovením OТПP není uplatněný záměr, jak byl v dokumentaci verbálně i graficky vyjádřen. Nicméně z obsahu celého odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad se tímto uplatněným záměrem zabýval a výsledek svého posouzení v rozhodnutí uvedl.
17. Odvolací námitkou týkající se nesouladu stavebního záměru s ÚPn se žalovaný zabýval a tuto námitku vypořádal v části ad 1) a 2), kde konstatoval, že vymezenému funkčnímu využití polyfunkčních území musí odpovídat způsob jeho užívání a zejména účel umísťovaných a povolovaných staveb, a dále že stanovení přípustného a nepřípustného využití plochy v územním plánu nemůže postihnout veškerou variabilitu záměrů v území s tím, že mimo staveb a zařízení, jejichž funkce je u jednotlivých monofunkčních ploch stanovena vyhláškou č. 32/1999 Sb., existuje řada dalších staveb, které nejsou výslovně vyjmenovány jako funkční využití dané plochy s tím, že rovněž stavby pro reklamu nejsou pro žádnou z funkčních ploch uvedeny jako jejich funkční využití. Tyto stavby však dle stavebního zákona vyžadují umístění formou územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. V případě těchto staveb je nezbytné posuzovat jejich slučitelnost se stanoveným hlavním funkčním využitím konkrétní plochy. Stavba pro reklamu vybavená nepřípustnou intenzitou svítivosti není v souladu se stanoveným funkčním využitím území všeobecně obytného, tedy záměr není v souladu s územním plánem. Umístění této stavby je navrhováno na celou jihovýchodní stěnu nejvyššího ustoupeného podlaží budovy

č.p. 1664 v ulici Sdružení, ve vzdálenosti 6,5 metru od komunikace 5. května. Technická studie posoudila stavbu tak, že i pro vzdálenost 104 m je nezbytné snížení vyzařovaného jasů na 15 % dispozice, a je tedy nepochybné, že vůči bližšímu okolí bude tento jas daleko intenzivnější, tj. agresivnější.

18. Odbor dopravních agend ve svém stanovisku stanovil podmínky, které nelze zařadit do podmínek územního rozhodnutí, navíc z obsahu jeho stanoviska nelze zjistit, který orgán veřejné správy by splnění těchto požadavků silničního správního orgánu kontroloval a vymáhal zákonným způsobem jejich plnění. I z obsahu tohoto stanoviska však vyplývá pochybnost o vhodnosti umístění předmětné stavby na daném místě.
19. Žalovaný rovněž konstatoval, že z obsahu podkladů doložených žalobcem vyplývá důvodná pochybnost o tom, že je navrhovaná stavba v souladu s veřejnými zájmy, neboť je zřejmé, že svými parametry je způsobila negativně ovlivnit danou lokalitu neúměrným znečištěním světelným smogem. Oproti zákonné úpravě provozu na pozemních komunikacích, kdy je nepochybná příslušnost ke kontrole rychlosti vozidel a sankce vyplývající z nedodržení stanovené rychlosti, v případě navrhované stavby žádná taková zákonná norma neexistuje. Vymahatelnost trvalého dodržení zásadního snížení světelného jasů a obsahu reklam dle podmínek odboru dopravních agend je tedy nerealizovatelná.
20. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že územní plán nemůže obsahovat taxativní výčet všech myslitelných záměrů. Je tedy na správním orgánu, aby v rámci správního uvážení vždy dohledal soulad záměru žadatele v územním plánu taxativně neuvedeného s územním plánem. Správní uvážení však nemůže vycházet z osobního názoru, ale musí se opírat o podklady. Nestanoví-li zákon nebo právní předpis vydaný na základě zákona jinak, je na správním orgánu, aby si opatřil podklady pro své rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného není uveden jediný relevantní důkaz, který by prokazoval rozpor záměru s územním plánem.
21. Žalovaný ve svém vyjádření také neprokázal své tvrzení, že se jedná o „LED obrazovku s nepřipustným světelným výkonem“, odkazem na relevantní hodnoty uvedené v podkladu. Neřešil rovněž otázku možnosti stanovit světelný výkon v závislosti na intenzitě světla vnějšího prostředí (jiný dopad svítivosti LED obrazovky bude ve dne za plného slunce, jiný dopad bude v nočních hodinách).
22. Pravomocným územním rozhodnutím žadatel nabývá právo umístit určitý záměr za podmínek, které jsou stanoveny v podmínkách rozhodnutí. Není povinností žadatele realizovat umístěný záměr zejména v případě, kdy dospěje k závěru, že se umístěný záměr z hlediska jeho zájmu jeví jako neatraktivní. Ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona umožňuje stavebnímu úřadu stanovit podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby, vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu. Žalovaný se mýlí, pokud uvádí, že stavební úřad nemá možnost stanovit podmínky v oblasti svítivosti, které by se prokazovaly například při žádosti o kolaudační souhlas. Z Ústavy i Listiny základních práv a svobod jasně vyplývá, že státní moc lze vykonat na základě zákona a zákonem stanoveným způsobem. Jestliže určitá problematika není upravena právním předpisem, je zřejmé, že na její úpravě dosud není veřejný zájem.

Nemůže být k tíži žalobce, že tato problematika není upravena zákonem a že správnímu orgánu není jasné, jak by se postupovalo při vymáhání určité podmínky. Pokud zákon umožňuje omezit žadatele v určité činnosti a věcná příslušnost není zřejmá, je třeba postupovat podle § 133 odst. 1 správního řádu. Žalobce uzavřel, že žalovaný překročil v této oblasti své zákonné zmocnění.

23. Stanovisko Úřadu městské části Praha 4 ze dne 24. 9. 2014 je dle mínění žalobce nepřezkoumatelné, protože pouze fabuluje o „možném nebezpečí“, aniž by konkrétně specifikovalo, v čem bude spočívat „negativní vliv reklamního zařízení na účastníky silničního provozu“. Z judikatury vyplývá, že i právní akty vydané podle § 154 správního řádu musí přiměřeně respektovat § 68 odst. 2 správního řádu.
24. Žalobce rovněž podotkl, že žalovaný účelově manipuluje se vzdáleností záměru. Navrhovaná stavba bude sice možná vzdušnou čarou 6,5 metru od komunikace 5. května, ale ve výšce 20 m. Z toho vyplývá, že na účastníky silničního provozu bude působit ve vzdálenosti cca 24 m.
25. Žalovaný též fabuluje ohledně obsahu závazného stanoviska odboru dopravních agend. Dotčený orgán jasně vyslovil, že proti záměru nemá námitek a stanovil určité podmínky. Pokud je stavební úřad toho názoru, že závazné stanovisko trpí nezákonností, má možnost dát podnět k jeho přezkoumání podle § 149 odst. 5 správního řádu. Stavební úřad má také možnost řešit rozpory podle § 4 odst. 8 stavebního zákona. Stavební úřad není nadán pravomocí rozhodovat, kterou část závazného stanoviska bude respektovat a kterou ne. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu, jsou v rozporu s § 2 odst. 2 a 4 správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že o blok dál (směrem k městu) je obdobná obrazovka, která nepůsobí potíže v silničním provozu, padá všechna argumentace s LED oslněním.
26. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích včas uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
27. Podle § 90 stavebního zákona v relevantním znění v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu
 - a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
 - b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
 - c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
 - d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
 - e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
28. Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona v relevantním znění územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území,

podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby (...).

29. Podle čl. 60 odst. 1 OTPP svým provedením a umístěním nesmějí stavby a zařízení pro informace, reklamu a propagaci porušovat vzhled města nebo krajiny, ohrožovat bezpečnost silničního provozu, bránit rozhledu na pozemních komunikacích a dráhách a nad přípustnou míru obtěžovat okolí, zejména obytné prostředí, hlukem nebo světlem, obzvláště přerušovaným.
30. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Předně je nutno zdůraznit, že žaloba podle § 65 s.ř.s. může směřovat jen proti instančně poslednímu rozhodnutí správního orgánu. A contrario je totiž žaloba ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s. nepřipustná, *nevychýpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného*. Teprve po vyčerpání řádných opravných prostředků je zřejmé, jak bylo správním orgánem definitivně rozhodnuto o právech a povinnostech účastníka správního řízení a na jakých důvodech je toto konečné rozhodnutí zbudováno. Z uvedeného plyne, že těžiště relevantních žalobních námitek musí primárně směřovat proti nosným důvodům napadeného rozhodnutí. Pakliže se odvolací správní orgán v intencích posuzování důvodnosti uplatněných odvolacích námitek ztotožní, případně implicitně aprobuje skutkovou a právní argumentaci prvoinstančního orgánu, aniž by ji jakkoli doplňoval či pozměňoval, není vyloučeno, aby žalobní námitka směřovala fakticky i proti věcnému odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
32. Žalobce v podané žalobě vymezil dva okruhy námitek. V prvním z nich se věnoval důvodům, v nichž spatřuje nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu, ve druhém brojil proti argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí. Soud se proto námitkami směřujícími proti rozhodnutí stavebního úřadu zabýval v rozsahu, v jakém byly tyto námitky „viditelné“ skrz napadené rozhodnutí, resp. přesahovaly námitky uplatněné proti postupu a argumentaci žalovaného.
33. Nelze vejít na námitku, že žalovaný se nevypořádal s otázkou souladu/nesouladu záměru žalobce s územním plánem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shodně se stavebním úřadem konstatoval, že trvalé nastavení jasu LED obrazovky na 13 % jejího maxima je v rozporu s funkčním využitím dané lokality, tj. není v souladu s územním plánem. Tato správní úvaha je opřena o žalobcem předloženou technickou studii a koresponduje se závazným stanoviskem.
34. Žalovaný - a nutno zdůraznit, že ani stavební úřad - nespátrával (bez dalšího) rozpor s územním plánem v tom, že záměr žalobce není výslovně zahrnut mezi vyjmenovaná funkční využití všeobecně smíšeného území definovaného vyhláškou č. 32/1999 Sb. Oba správní orgány se ve smyslu oddílu 3 odst. 11 přílohy č. 1 (Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy) Opatření obecné povahy č. 6/2009, podle něhož *stavby a zařízení, která funkčnímu využití území neodpovídají, nelze umístit a*

rovněž nelze povolit změny užívání staveb v rozporu se stanoveným funkčním využitím, zabývaly slučitelností záměru s hlavním využitím území stanoveným v ÚPn.

35. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že v souladu s územním plánem nemůže být zařízení, které je při svém maximálním možném světelném výkonu způsobilé ohrožovat bezpečnost silničního provozu na přilehlých komunikacích a obtěžovat okolí nadměrným světelným zatížením (smogem). Nelze proto akceptovat námitku, že v rozhodnutí stavebního úřadu, resp. v napadeném rozhodnutí absentuje přezkoumatelná argumentace týkající se specifikace zájmů, které mohou být v důsledku umístění a realizace záměru ohroženy. Soud k tomu dodává, že není zřejmé, jaké další okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu měly správní orgány zjistit, namítl-li žalobce, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 50 odst. 3, resp. s § 3 správního řádu.
36. Argumentace, že záměr nemůže být v rozporu s územním plánem, neboť žalobce navrhl využití stavby jen v rozsahu 1/5 celkového světelného výkonu LED obrazovky, je z hlediska kompatibility záměru s hlavními funkcemi staveb ve všeobecně smíšené funkční ploše irelevantní. Soud předně podotýká, že součástí spisového materiálu takový (výslovný) návrh není a žalobce jím neargumentoval ani v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobce se tedy zřejmě ztotožnil s hodnotícím závěrem zpracovatele technické studie, že k tomu, aby byl dodržen požadavek ČSN EN 12464-2, je nutné na obrazovce nastavit trvale regulaci maximálního jasu reklamního zařízení na 13 % maxima. Je třeba si uvědomit, že smyslem územního řízení je posouzení, zda umístění konkrétní stavby nebude mít negativní vliv na specifické funkce daného území. Stavební úřad posuzuje záměr jednak podle jeho individualizace v žádosti, především však vychází z údajů, jimiž je záměr stavebně technicky definován v dokumentaci pro územní rozhodnutí. V nyní posuzované věci byly technické údaje týkající se samotného reklamního zařízení součástí technické studie, kterou žalobce předložil na výzvu stavebního úřadu. „Přislíbem“, podle něhož by žalobce omezil světelný výkon reklamního panelu, by se technické parametry, které předmětné zařízení (reálně) charakterizují, nezměnily. Řečeno jinak, stavební úřad nemůže přehlížet skutečnou kapacitu světelného výkonu, kterou dané zařízení disponuje. Soud souhlasí se žalovaným, že v podmínkách územního rozhodnutí nelze nastavit intenzitu jasu (v příslušných jednotkách), neboť následná kontrola (průběžné měření) světelného zatížení není v právních předpisech upravena. Nedostatek této úpravy nelze nahradit postupem podle § 133 odst. 1 správního řádu, jak tvrdí žalobce, neboť zmíněné ustanovení řeší pouze negativní kompetenční konflikt, tj. určuje, který z orgánů státní správy bude věcně příslušný pro rozhodnutí v konkrétní věci. Soud k tomu dodává, že objektivita měření intenzity jasu z předmětného zdroje by byla zcela určitě kolísavá v závislosti na četnosti a světelném výkonu jiných světelných zdrojů umístěných v okolí, a zjištěné hodnoty by tudíž mohly být zkreslené a neodpovídající skutečnému stavu. I z tohoto důvodu nelze v rámci rozhodování o umístění stavby akceptovat zařízení, jehož skutečná světelná výkonnost je z pohledu požadavku příslušné technické normy nadlimitní. Nad rámec uvedeného lze doplnit, že regulace výkonu elektronického zařízení nemusí být vždy po technické stránce možná. Žalobce přitom nedoložil, že omezení funkcionality spočívající ve snížení světelného výkonu je u daného zařízení vůbec reálné, natož trvale nastavitelné tak, aby nebylo možné

(po dobu umístění stavby) integrovanou kapacitu maximální výkonnosti obnovit, resp. výkonnost zvýšit nad přípustný limit.

37. V daném kontextu se jeví jako naprosto bezpředmětná námitka, že správní orgán není nadán povolovat konkrétní typ výrobku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nepovoloval konkrétní typ výrobku, nýbrž hodnotil, zda v konfrontaci s dotčenými územními cíli ob stojí technické parametry žalobcem prezentovaného zařízení. Jinými slovy, pokud by žalobce učinil součástí záměru zařízení, které by svou (maximální) kapacitou světelné výkonnosti vyhovovalo příslušné ČS normě (a nekolidovalo by s dalšími požadavky na umístění staveb v dané lokalitě), nebyl by žalobce nikterak limitován pro účely následného řízení o vydání stavebního povolení ve výběru konkrétního typu zařízení splňujícího ovšem technické a další požadavky vytyčené pro funkční využití předmětného území.
38. Nutno zdůraznit, že je v zájmu samotného žadatele, aby předložil záměr, který je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací ve smyslu § 90 písm. a) stavebního zákona. Není povinností stavebního úřadu vyzývat žadatele k doložení dokumentace, která bude konvenovat územnímu plánu. Naopak by bylo absurdní, pokud by stavební úřad byl povinen vyzývat žadatele k prokazování souladu žádosti s relevantními požadavky vyplývajícími ze zákona, neboť by tím *de facto* rezignoval na vlastní posouzení záměru dle § 90 stavebního zákona, resp. by o žádosti nemohl rozhodnout ve smyslu § 92 odst. 2 stavebního zákona tak, že ji zamítne. Touto optikou je nutno nahlížet na konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „*problematika slučitelnosti uplatněného stavebního záměru není v obsahu žádosti zdůvodněna*“. Žalovaný neuvedl, že žádost nebyla úplná ve smyslu jejích zákonných náležitostí, které jsou vymezeny v ustanovení § 86 stavebního zákona. Námitka, že žalovaný měl stavebnímu úřadu vytknout procesní pochybení spočívající v projednání neúplné žádosti, proto není důvodná.
39. Nedůvodná je též námitka, že dotčený orgán vydal souhlasné závazné stanovisko a žalovaný měl postupovat podle § 4 odst. 8 stavebního zákona, pokud měl v úmyslu rozporovat jeho obsah. Odbor dopravních agend MHMP formuloval své závazné stanovisko tak, že „*nemá námitek k umístění LED obrazovky (...) za podmínek (...)*“. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že dotčený orgán veřejné správy bezvýhradný souhlas se záměrem nevyjádřil a nutno dodat, že to ani nemohl učinit, neboť mu nebyly známy konkrétní technické parametry reklamního zařízení, zejména ty, které byly následně posouzeny v žalobcem předložené technické studii. Z uvedeného plyne, že podmíněný souhlas je logický a legitimní v situaci, kdy nelze detailně vyhodnotit všechny významné aspekty posuzovaného záměru. Zároveň je třeba vzít v potaz, že posuzování záměru žadatele podle hledisek vymezených v § 90 stavebního zákona je též povinností stavebního úřadu. Jak bylo vyloženo shora, omezení intenzity svítivosti a světla reklamní plochy není podmínkou, kterou by bylo možno zapracovat do územního rozhodnutí ve smyslu § 92 odst. 1 stavebního zákona, a správní orgány tudíž nepochybily, pokud maximální svítivost nestanovily jako podmínku, za jejíhož splnění lze stavbu umístit. Nadto žalobce přehlíží, že závazné stanovisko, které vydal příslušný silniční správní úřad, se týká vlivu záměru na úseku dopravy, resp. pozemních komunikacích. Z technické studie však vyplývá i vliv na objekty bydlení, když uvažovaná je kategorie životního prostředí E4 dle normy ČSN EN 12464-2 (městská centra), přičemž je posuzován

příspěvek osvětlenosti, který je závislý na vzdálenosti reklamního zařízení od nejbližšího objektu bydlení. Zpracovatel technické studie uzavřel, že vertikální osvětlenost roviny fasády nejbližšího obytného objektu vzdáleného 104 metrů vyžaduje regulaci jasu na 13 % maxima. I pokud by závazné stanovisko bylo v obecné rovině závazně aplikovatelné ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, stavební úřad by nemohl opominout negativní vliv zařízení na obytné prostory v předmětném území. Bez věcného významu je proto i polemika žalobce s tvrzením žalovaného o (relevantní) vzdálenosti zařízení od pozemní komunikace vzhledem k výškovému umístění tohoto zařízení. Není podstatné, zda navrhovaná stavba, umístěná ve výšce 20 m, působí na přilehlou pozemní komunikaci ve vzdálenosti 6,5 m či cca 24 m, když stěžejní je, že zařízení svým nepřiměřeným světelným smogem může obtěžovat uživatele nemovitosti vzdálené 104 m.

40. Poukaz žalobce na postup podle § 149 odst. 5 správního řádu se zcela míjí s nosnou (výše popsanou) argumentací žalovaného, který nikterak nekonstatoval, že by závazné stanovisko bylo nezákonné. Nutno dodat, že odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu nesměřovalo proti obsahu závazného stanoviska. Žalovaný tudíž nebyl povinen ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat si změnu nebo potvrzení závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
41. Námitka, že žalovaný nikterak nekomentoval správnost/nesprávnost vyjádření odboru životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 4 ze dne 24. 9. 2014, je natolik obecná, že se jí soud nemůže blíže zabývat. Žalobce taktéž nekonkretizoval, s jakou odvolací námitkou se žalovaný neměl vypořádat a jaký význam by posouzení odvolací námítky mělo mít z hlediska zákonnosti nosných závěrů napadeného rozhodnutí. Žalovaný přitom správně konstatoval, že uvedené stanovisko je pouze podkladovým vyjádřením, jehož závěr vychází ze znalostí místa, a stavební úřad nepochybil, když k obsahu tohoto posouzení při svém rozhodování přihlédl. Závazné stanovisko na úseku silniční agendy přísluší vydat odboru dopravních agend MHMP. Toto závazné stanovisko bylo v rámci předmětného územního řízení jedním z podkladů, které byly správními orgány (žalovaným) hodnoceny. Nad rámec uvedeného lze v souvislosti s námitkou směřující proti postupu stavebního úřadu, který své rozhodnutí opřel též o vyjádření silničního správního úřadu ze dne 24. 9. 2014, konstatovat, že i případný nepřezkoumatelný (nedostatečně odůvodněný) závěr tohoto orgánu státní správy nemůže nic změnit na skutečnosti, že předmětný záměr není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona.
42. Neobstojí ani námitka, že žalovaný se nevypořádal s otázkou souladu záměru s čl. 60 odst. 1 OTTP. Stavební úřad sice chybně konstatoval, že projektová dokumentace stavebního záměru není v souladu s uvedenou právní úpravou, v kontextu celého rozhodnutí a především z pohledu napadeného rozhodnutí jde však o pouhou nepřesnou formulaci. Je zřejmé, že s čl. 60 odst. 1 OTTP není v souladu záměr umístit na budovu nacházející se ve všeobecně smíšeném území LED obrazovku, jejíž maximální světelná výkonnost přesahuje hodnoty uvedené v ČSN EN 12464-2 (přičemž se nejedná o vadu žádosti, jak namítl žalobce). Soud již výše vyložil, že omezení světelného výkonu reklamního zařízení nelze stanovit jako podmínku pro umístění stavby. Technická studie, závazné stanovisko i vyjádření z hlediska psychologického poradenství a diagnostiky

v dopravě představují relevantní podklady, z nichž vyplývá legitimní závěr, že stavba (záměr) by mohla ohrozit bezpečnost silničního provozu a nad přípustnou míru obtěžovat okolí světlem.

43. Námitku, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 2 a 4 správního řádu, neboť v blízkosti navrhované stavby se nachází obdobná obrazovka, žalobce uplatnil až v replice k vyjádření žalovaného, a tudíž po uplynutí lhůty, v níž lze žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 věta druhá s.ř.s.). Soud k takové námitce proto nemůže přihlížet. Jako obiter dictum soud uvádí, že pouhý odkaz na obdobnou stavbu bez doložení konkrétní údajů o srovnatelných a pro rozhodnutí podstatných parametrech stavby nemůže vést k závěru o porušení zásady legitimního očekávání. Ze žalobcem předložené fotografie nelze zjistit ani světelnou výkonnost zařízení umístěného na reklamním panelu, ani to, zda staticky zachycený objekt je obrazovkou, která umožňuje prezentaci videosekvencí.
44. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
45. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu